

FROM THE COOLEST CORNER

RE-PUBLIC
JEWELLERY

RE-PUBLIC JEWELLERY

KUF-report

Background / relevance

During a period, criticism has been directed towards the contemporary jewellery scene, mainly about that jewellery too much, and too unreflected, has been communicated through galleries and similar institutional contexts. Very few alternative display forms have been examined even though it is in the nature of jewellery to relate to the body and society rather than to the white cube. This is a question that has also involved students and young active jewellery artists I've met in teaching and other activities.

These young upcoming artists often have difficulties to relate to the institutionalized art jewellery scene, which is greatly alienated it from the surrounding society instead of taking advantage of the possibilities within the artform. Contemporary jewellery, and the institutions that have been built up around it, have instead largely been focusing upon a small group of collectors and other initiated which have, in many aspects, isolated the art form from a wider social context. We are here talking about an art form which raises a lot of possibilities to explore issues concerning the bodily identity in relation to the public. In a time when the notion of our bodies, is largely generalized, often with commercial overtones, jewellery should be anxious for far more than seems to be the case today. To reach these groups, it is therefore important to highlight and examine other forms of intermediation than those that has characterized the art form in recent decades.

Purpose

In March each year an event called Schmuck is organized in Munich. During this week, a large group of artists, theorists, collector, galleries and others is meeting up to look at jewellery art, meet colleagues and participate in seminars and lectures. The criticism outlined above have also been directed to this event, which is very reliant on the classical exhibition forms. An event like this should have been a perfect opportunity to explore a more socially oriented approach to jewelry, but this hasn't been happening, at least not in a broader sense. In this project I wanted to explore different methods to communicate jewellery in public space, and ultimately formulate more developed

strategies for this. One more reason for me, as the head of jewellery and metal program at Khio, to dig myself deeper into this, is also to explore the possibilities to better highlight jewellery art as part of the Public Art concept that is part of my department, but now also formulated within the framework of the new Art in public space master program at Khio.

Implementation

Stunts

During Schmuck 2015, which took place in week 11, 2015 in Munich, we invited professional practitioners in the jewellery field, as well as students in Ba 1 on metal and jewelry program to create so called stunts. The purpose with these was to create a practice based laboratory to investigate social and relational potentials within jewellery. The participating projects were mainly developed by artists that relate to the Nordic countries. One reason for this was because this was going on parallel to the exhibition "From the coolest corner" which was based upon jewellery in nordic countries (also shown at Galerie Handwerk in Munich this week) but also because some interesting jewellery projects around these questions has been formulated in the Nordic region recently. Students from metal and art jewellery at Khio, participated, as mentioned above, in this project. This partly through a workshop in Oslo with Miro Sazdic(jewellery artist and senior lecturer at Konstfack, Stockholm) and partly with stunts performed during Schmuck 2015. As a part of the workshop, the students also developed some projects in different places around Oslo.

The artists who finally participated in the project was A5 (Sweden), a group consisting of Romina Fuentes, Adam Grinovich and Annika Pettersson. These participated with the project "Feed the creator". The others were Anna Maria Saar with the project "You can disappear without noticing," ALLA (Hanna Hedman, Rut Malin Barklund and Daniela Hedman) with the project "Please sign here" and Emil Gustafsson (Norway) with their project Proxemic approaches. Beside this also students from Ba1 attended (Iris Elva Olafsdottir, Jan-Eric Skevik, Kristine Ervik and Joachim Wessmark)

Presentation of stunts

Feed the creator

Title: Feed the creator

Place: In relation to the launch of Current obsession magazine.

Participating artists: A5 (Romina Fuentes, Adam Grinovich, Annika Pettersson)

Description of stunt described by the artists: To really understand a game you have to play it. Learning about the rules and never daring to play it is no fun. A5 encounters experimental jewellery with a passion and in this project it involves bread, sausages and rings. Project X fulfils our elementary necessities such as food and the ever longing need to adore ourselves. Food to eat, to get stuffed. Jewellery for the soul and vanity. Necessities, desires and bodies. Sold in a kiosk. A kiosk of ours. "Feed the creator" is a project that investigates presentation, adornment and the marketing of a piece of jewellery. The platform for this A5 project will be in the context of a kiosk. The format of the kiosk gives us a playful space, where goods will be presented, cooked, served and sold. A5 is exploring the concept of a body through our presentation, the need for nutrition in our display and the human vanity in our costumers. We want to offer a different way to experience the work, when it's not in a gallery, not on the wall it's and not in a white space. "Feed the creator" is on the street; it is in a kiosk and it is in constant flux.

Photo: Hannes Rohrer

Photo: Hannes Rohrer

You can disappear without noticing

Photo: Madis Luik

Title: You can disappear without noticing

Place: Film made in different galleries and other events during Schmuck 2015. The film was shown in connection to the Re-public jewellery seminar at Galerie Handwerk.

Participating artists: Anna-Maria Saar and Madis Luik

Anna-Maria Saar was visiting different shows and exhibitions in Schmuck and was filmed all day. The video reflected her reactions to the shows, her emotions and her fears about disappearing from that scenery. The artists investigated through this process what are the most sincere reasons to make jewellery-art. Anna Maria herself states: "I have never really tried to get that area, that playground. I'm making something only when I feel that I have something to say. In the jewellery world I'm mostly quiet. I'm only worrying... worrying that this will be my last exhibition, last time to come out."

Photo: Madis Luik

Please sign here

Photo: Hanna Hedman and Daniela Hedman

Title: Please sign here

Place: Galerie Handwerk, Munich and Mobile location in Neuperlach,

Participating artists: Rut-Malin Barklund and Hanna Hedman (ALLA) ft. Daniela Hedman.

[instagram.com/alla_pleasesignhere/](https://www.instagram.com/alla_pleasesignhere/)

Description by the artists: Please sign here - ALLA ft. Daniela Hedman is a mobile exhibition that will take place during one day in the suburb Neuperlach and the next day in front of Galerie Handwerk. With the use of the human handprint the visitors in Munich will be offered to actively participate in the project in a give and take act. The print of the hand is something we nowadays use as a way to identify ourselves. The title "Please sign her" is playing with the suggestion of a bureaucratic way of identification, but points on the exact opposite. The persons behind the handprints in "Please sign here" can't be judged on their presence or background. Here the unidentified handprints give no more information of a person than the fact that it comes from a human being. ALLA is a platform for promoting artistic activities questioning racisms and intolerance. The aim of ALLA is to pave way for dialogue about difficult and highly charged subjects with the help of jewellery. ALLA was initiated in Stockholm, Sweden and has been an ongoing antiracist project in different forms since 2010. The main aim of ALLA is to challenge ingrained perceptions about the other. We are focused on creating positive meetings that offers new ways of dealing with intolerance.

Photo: Hanna Hedman and Daniela Hedman

Proxemic approaches

Title: Proxemic approaches

Place: Close to Emil Gustafsson

Participating artists: Emil Gustafsson

Description: The project by Emil Gustafsson consists of social research through the medium of electronic jewellery. It will pop up at random places during the Schmuck week and will be a one to one experience. Real time conversations will be analyzed and rewarded according to measurable parameters registered in live conversations. Gustafsson works with jewellery as communicative, wearable devices in conjunction with programmed electronics. Emil Gustafsson is a master student at and sponsored by the Oslo National Academy of the Arts.

Ba1. Metal and jewellery department

Oslo national academy of the arts

As part of the Re-public jewellery project, as mentioned also a workshop was held week 6, 2015 in Oslo. For this workshop Miro Sazdic Löwstedt, jewellery artist and lecturer at Konstfack, Ädellab in Stockholm was invited. The theme of the workshop was just the same as in the rest of the project.

Key words in this workshop were:

- To explore and highlight the social and relational potential of the materials based art in general and the art of jewelry in particular
- Body and objects of social / urban space
- Art jewellery (material-based art) in the expanded field,
- Alternative formats to communicate art jewellery
- Bodily Identity / architecture / Public space
- The individual - collective body
- Interaction / action

The students performed a number of studies during the week. Some of these studies also developed projects for Schmuck 2015

Presentation of student projects

Photo: Kristoffer Flöttnes Kråkstad

Title: HIKER 2015

Participants: Iris Elva Olafsdottir, Kristine Ervik och Jan- Eric Skevik

<https://www.facebook.com/pages/Hiker2015/720720944710039?fref=ts>

The student described it as follows:

“In a workshop with Miro Löwstedt Sazdic called Republic material, we researched the relationship between jewellery and the public. It was about making informational exchange between artist and viewer, and about breaking traditional physical space. We where set to investigate people and the public space. Instantly I wanted to see how people interact with objects in space that do not belong there. What

We wanted to take the gallery out to the public space. The goal was to make the public become an active part of the “exhibition” and see how they would react with objects and social media. We made 30 individual each with a hint of connection to the body and written instructions. They were then scattered around the city of Munich in search for adventure with the participants of Schmuck 2015. The project gave some result on the hashtag #Hiker2015 both on instagram and facebook. And all of those 30 pieces are still wandering around Munich maybe stuck in someone's pocket or waiting for a new finder”

This text was published on social media:

#Hiker 2015 is a project made by three art students from Oslo National Academy of the arts, that starts during Schmuck 2015 in Munich Germany.

You find an object on the street containing basic instructions (to take it around, photograph it and place it in a new environment for the next person to pick it up)

– What would you do with it? Where would you place it? Would you ‘wear’ it? Would you ‘instagram’ it? ‘Hashtag’ it? Would you take it home? Would you interact with it at all?

#Hiker2015 is an investigation on the public space as art gallery, an experimental research project to test ways to encourage the public to become an active part of the ‘exhibition’. What will this decontextualization bring to the communication between artist and audience?

This text was engraved on each piece:

*You found me
can I hitch a ride?
snap a photo of us
and pass me on
FB or #Hiker2015*

Photo: Anders Ljungberg

Joachim Wessmark

Photo:Agust Gydemo

Joachim Wessmark brought a collection of different, more or less, identifiable objects and materials. For this he had also constructed a simple board that was placed around his neck. The people passing him was in a text asked to pick one of those material and place it somewhere on their body or to act in a special way with it, out from their own wish. All of this was done with Joachim not saying anything during the whole session, only registering those different ways of handling his material.

This was an investigation in how a specific shape or a material could relate to, and be read by the body.

Emma Taubert

Photo: Emma Taubert

Emmas own description:

«I studied peoples social patterns in three different public locations: Aker Brygga mall, Godt brød café and the tram. My conclusion was that there are very different rules of what is accepted when it comes to interacting in the different locations. I was interested in if I could influence how people acted and interacted. Can I influence the behavior of people in public space without them knowing? How do I do that? Can I make people interact with each other with-out me getting involved? How do I do that? Why do I want this to happen? I planted "lost" objects in purpose to se how people reacted. The three types of objects I "lost" were: empty ruter-cards, fake golden rings and pens.

Upstarting project

I chose to focus on one of my three locations: the tram. In the public transports we usually do not take contact. But there are reasons that legitimizes contact, for example: helping some-one with their baby carrige, giving up at seat to a older person, asking something that has to do with were the tram stops or if obsticles arise. Therefor I wanted to create obsticles that interuptred the habits in the behavior of tram passengers. I reserved places att the tram to see if and how people reacted on those. Would my signs be respected? By whom?

Is there a differens in the material of the signs? The day time and place? And will I see people interact to solve why the signs are there or to validate that it's ok to take them away?

RE-PUBLIC jewellery seminar

On Friday, 13 th of March 2015 a seminar was also held discussing the subject. This took place on Handwerkskammer in Munich (Galerie Handwerk). Invited speakers did in various ways put the light on these issues. For the list of participants in the seminar, see below.

Participants

Lecturers:

Nanna Melland. <http://www.nannamelland.com/>

Nanna Melland: Good is always good

Being clever is quite helpful. Being good, is something different. It is deeper. A quality achieved on a mysterious path. A path where the work becomes alive, and makes its own decisions. The artist, needs the integrity and courage of a hero to be successful. With less strategy but more mystery, the journey will be successful!

Nanna Melland, born in 1969 in Oslo/Norway, has more than 15 years of experience as a professional artist. Her works are theme related. She has participated in solo and group

exhibitions, symposia, and workshops in Norway and internationally since 2001. The recipient of several prizes, a number of works have also been bought by public and private collections in Norway and abroad. Represented in a variety of publications. Teaches and gives lectures in schools in Norway and Europe. Melland has a broad, interdisciplinary education: Diploma from the Artacademy in Munich; trained as a goldsmith at Elvebakken Vocational School, Oslo; and Candidata Magister in history of religion and social anthropology from the Universities of Tromsø and Oslo. Speaks several languages and has travelled extensively in the world. Norwegian Crafts Organization representative in Oslo communes regional cooperation for art commission, and in the National commission for the Collection of Craft.

Yuka Oyama. Stipendiat. Khio. <http://www.dearyuka.com/>

Yuka Oyama: Extended body

Rituals of creating ornaments for the place you live in a community as practiced in Indonesia, Malaysia and Japan – Asian countries where I grew up – have formed my foundational interests and ideas toward jewellery (Schmuck). In these rituals, each decorative element is made from inexpensive materials found in abundance in nature. They are then cut, folded or sewn in very analogue and slow handmade processes collectively. Interventions or invasions of self-arranged or self-made ornaments in public space are extremely visible, and the boundaries between public and private spaces are not as distinct as they are in the Western world. Imagine sitting for days on end creating these ornaments with your neighbours?

A person – a wearable object – space My artwork investigates an expanded concept of jewellery. I seek to convey the subjective dimension through the relationship between a person and a wearable object in the private/ public sphere. Wearable objects are devices that help articulate and convey inner invisible messages. I am fascinated by how the wearer can bring life into static jewellery through his/her movements, smells, colours, expressions, etc. Furthermore, wearable objects such as jewellery pieces can activate a person to appear and behave differently and become someone else, or contrarily, they can represent, define and conceal some truths about the subject. During my studies at the Art Academy, I developed “Schmuck Quickies”. This is a jewellery performance that refers to the traditional work process of a goldsmith. A piece of jewellery is custom-made according to the wishes of the wearer. The only difference is that my “work bench” is mobile. In “Schmuck Quickies”, I ask my subjects what kind of jewellery they would like to have and how they would like it to look like at first. Within a short period a piece of jewellery, almost like a body accessory or body extensions, is created on the subject’s body. I sought to meet and encounter the wearers. I was eager to find out what their wishes were, what jewellery meant to people coming from diverse social backgrounds, and what other potential forms for jewellery existed.

Yuka Oyama was born in Tokyo, Japan, in 1974 and lives and works as an artist in Oslo and Berlin. She graduated from Bachelor of Fine Arts (Jewelry and Light Metals), Rhode Island School of Design, Providence, USA, in 1998, as Meisterschüler of Prof. Otto Künzli in 2002 and with a Diploma from Munich Art Academy in 2004, she is today an emerging jewellery artist. Since 2012 Oyama is a Research Fellow, Norwegian Artistic Research at Oslo National Academy of Arts. Oyama has edited *1:1 1:Many* in 2009 in Goldrausch Künstlerinnenprojekt art IT, Berlin. And she edited *Schmuck Quickies* in 2004 at Middlesbrough Institute of Modern Art, Middlesbrough.

Liesbet Bussche. (Antwerp, 1980) <http://www.liesbetbussche.com/>

Liesbet Bussche: A glossy and a party

Since 2005, research on jewellery holds an important position in the Jewellery Design department of St Lucas University College of Art & Design Antwerp. In collaboration with students and alumni, the research team wishes to examine the role contemporary jewellery can hold in the life of designconscious people. We conduct this research via artistic projects and consequently use these projects as a means to debate fundamental topics such as meaning, presentation, social relevance and such like. This debate is not only relevant to our field; each project also tries to reach a broad audience in an unexpected manner.

In the past years we have conducted two research projects. UnScene (2010–2012) grew out of a question on the presentation of jewels. What new contexts, channels, media and target groups are possible for contemporary jewellery? And how can a message be communicated most effectively? The current project, entitled Afterschool, focuses on cultural entrepreneurship and as such questions in particular the communicative aspect of design and a design practice. In this lecture we wish to pay attention to the artistic outcome within these two research projects: Glue/Glossy and MAKE ME party. Taking a playful approach, Glue/Glossy aims to promote contemporary jewellery as something natural to wear. For this purpose, a medium known to all has been chosen: the glossy. As researchers and as jewellery designers, we believe that repeated exposure to new ‘examples’ in the media will lead to greater awareness of contemporary jewellery and will strongly influence its acceptance. MAKE ME party is a performance in the form of a ‘sparkling’ party. Guests are surrounded all evening by luxurious materials and seduced by shine and glint. As an artistic project, it challenges jewellery designers to take up once more the game of longing and temptation, inherent to jewellery, and to come up with a contemporary response to it.

Liesbet Bussche is a Belgian artist who lives and works in Amsterdam. She studied Jewellery Design at St Lucas University College of Art & Design Antwerp and at the Gerrit Rietveld Academie from where she graduated in 2009. Prior to this, she studied cinematography in Brussels and worked for several years as a television journalist. In her work she is particularly interested in the medium ‘jewellery’ in itself and the position it occupies – as broad as possible a position – in the everyday life of its wearers. Or rather, her work is about consciously taking a second look at a familiar everyday environment and how it can be re-visualized. Since 2011, she has been a researcher at the Jewellery Design department of St Lucas University College of Art & Design Antwerp, where she forms the department’s research team with Hilde De Decker, Hilde Van der Heyden and Pia Clauwaert. The researchers also call on lecturers, external coaches and graduates to discuss current jewellery discourses. The research team aims to realize and

Helen Carnac. (Redruth, Cornwall) <https://helencarnac.wordpress.com/>

Helen Carnac: Acts of Doing

We normally encounter a piece of work presented to us as a finished thing: to wear, eat from, sit upon or gaze at behind glass. But that finished thing has only come to be as a result of innumerable processes, decisions, encounters, acts, and movements.

Over the course of a series of projects I have been exploring the idea of how the acts and processes of making and thinking can be understood in unusual contexts: by public witnessing and sharing; in non-gallery spaces; with diverse audiences, or by working with seemingly disparate collaborators. In

this talk I will show how I have tried to understand how 'works' come to fruition and how we might understand making from a perspective other than that of the finished thing. Can we understand more of where things and ideas come from by opening up and exposing what we do in practice for reflexive scrutiny and consideration?

<https://edgeandshore.wordpress.com/>

Helen Carnac is an artist, maker and curator, who lives and works in London. Central to her practice as a maker and a thinker are, drawing, mark-making and the explicit connections between material, process and maker. Carnac often works in interdisciplinary environments. She is a founding member of the collaborative making project Intelligent Trouble, as well as a Fellow of the Royal Society of Arts. In 2006 Carnac was co-chair for the UK's Association for Contemporary Jewellery's conference Carry the Can.

In 2009 she was awarded a UK Cultural leadership fellowship. She curated the UK national touring exhibition Taking Time: Craft and the Slow Revolution, which opened at Birmingham Museum and Art Gallery in 2009. She has worked extensively in the UK and USA.

Carnac's recent projects include: guest Professor, KHB, Berlin (2011). Walking/Talking/Making (2010); Marking Place (Sint Lucas, Antwerp, 2011); Intelligent Trouble (The Institute of Making, Kings College London, 2011); The Tool at Hand (Milwaukee Art Museum and touring, 2011/12); Drawing, Permanence and Place, (Kunstverein, Coburg and touring, 2012), Side by Side (Siobhan Davies Dance, London, UK, 2012) and most recently Edge and Shore (2015) Dovecot, Edinburgh and Arncliffe, Bristol. She is Director of two new courses at Middlesex University, MA Jewellery Futures and BA Design Crafts. In 2013 she wrote the piece 'Thinking Process: On Contemporary Jewelry and the Relational Turn' for the AJF publication Contemporary Jewelry in Perspective, published by Lark.

Participants panel discussion

- Knut Astrup Bull. Nasjonalmuseet i Oslo
- Sigurd Bronger. Professor Metal and jewellery art. Khio
- Anders Ljungberg. Head of department and Professor Metal and jewellery art. Khio
- Liesbet Bussche. St Lucas University College of Art & Design Antwerp.
- Yuka Oyama. Research fellow. Khio.
- Helen Carnac. Artist. London
- Nanna Melland. Artist. Oslo

Moderator:

Sofia Björkman. Gallerist, Galleri Platina Stockholm . <http://www.platina.se/>

Moderator: **Sofia Björkman**, born in Ekerø (Sweden) in 1970, works as a jewellery artist and curator in Sweden. She graduated as a Master of Fine Art in metaldesign/jewellery in 1998 at National College of art and design, Konstfack, Stockholm. She is the founder and owner of Platina Stockholm AB, a gallery, studio, and shop for contemporary jewelry.

The Re-Public seminar was documented and written about by Andre Galli in Norwegian Crafts (02/2015).

To read the article follow this link:

<http://www.norwegiancrafts.no/magazine/02-2015/jewellery-art-and-the-public-sphere>

Interviews

After completion of the project I did make a couple of interviews with participating artists about their experiences in connection with these stunts. One of these interviews, the one with Hanna Hedman and Daniela Hedman (Please sign here) is reproduced in its entirety here. (in Swedish)

Anders Ljungberg (A) Hanna Hedman (H) Daniela Hedman (D)

A: Ni har gjort ett initialt projekt innan i en skola där ni också samlade ett material inför detta projekt. Var syftet pedagogiskt eller bara att få in ett material?

D: Syftet var från början bara att samla in ett material som skulle ingå som ett "utbyte" i, och som ett material till vårt stunts i Munchen. När vi gjorde detta så upplevde vi lite att en del av kärnan gick förlorad. Projektet gick ut på att vi ville integrera och kände väl kanske lite att vi utnyttjade dem istället. Därför kommer vi att lämna en del av broscherna i skolan och presentera en del av det dokumenterade materialet. De kände sig hedrade av att få delta i ett konstprojekt och ville vara också en del av en fortsättning.

H: Vi hade ingen pedagogisk plan med skolan från början. När vi var där kände vi att vi ändå att vi ville ge något tillbaka.

A: Detta visade sig alltså vara ett tillfälle att knyta ihop två separata projekt. Vilken skola var ni i?

D: Kunskapsskolan i Saltsjöbaden. Jag hade en kontakt där.

A: men det fanns inga specifika kriterier för detta skolval?

D: Inte i valet av skola. Inför ALLA ställde jag mig i Farsta centrum för att jag ville nå ett bredare klientel. Vi genomförde även detta projekt i Farsta centrum innan, dels för att öva lite, men också för att förankra projektet och öva lite innan Munchen. Vi kontaktade också livsticket. De ville dock inte delta då projektledaren ansåg att deltagarna redan var alltför utsatta.

A: Är det viktigt att det utförs i detta format med de material och utformning ni valt eller kunde ni hitta andra former, för att diskutera samma problematik?

D: Vi var ute efter en enkelhet i projektet och en enkelhet i smycket.

A: Varför då?

D: Vi ville involvera människor och tänkte att vi då ville utgå ifrån en enkelhet och inte en djupare diskussion om smyckekosten. Det skulle kunna bli svårt. Vi vill nå människor på ett enkelt och direkt sätt.

A: Ni stod ju ändå och pratade om smyckekonst. Neuperlach är ändå rätt långt ifrån den vanliga smyckekontexten. Hur uppfattade ni den situationen?

H: I det här projektet pratade vi inte så mycket om smyckekonst. Vi fokuserade mest på mötet. Det förra projektet (ALLA)tog mer sin utgångspunkt i smyckekonsten och ett samtal kring denna.

D: Vi lämnade ändå en katalog om ALLA projektet. I Neuperlach fick de också broschén med sig vilket nog gav en ovanlig upplevelse av smyckekonsten. De reagerade på att de fick något utan att behöva betala för det. Vi gjorde ju även projektet utanför Galerie Handwerk. Där var upplevelsen en helt annan. Där vet dom ju en hel del innan då det i huvudsak var besökare från Seminariet.

A: Daniela, du berättade att du stod och pratade en längre stund med en man som inte kunde förstå projektet hur han än läste och frågade.

D: Han som kallade sig rasist?

Han gick verkligen mer in på temat främlingsfientlighet. Inte smyckekonstbegreppet.

H: Det var ingen i Neuperlach som gick in på smycketemat. Det handlade mer om projektets huvudtema xenofobi och en diskussion kring detta.

A: Jag är ändå intresserad av att få reda på lite mer kring vad det tillförde att ni gjorde detta som ett smyckekonstprojekt och inte bara vilket materialbaserat konstprojekt som helst? Smyckekonsten kan ju uppfattas som ett främmande fenomen för oinsatta också. Kan detta användas på något sätt som utgångspunkt för att diskutera främlingsfientlighet?

H: Anledningen till att vi ville arbeta med smycken när vi startade upp ALLA projektet, var att jag och Rut-Malin (Barklund) arbetade som smyckekonstnärer. Vi hade våra kontakter där och ville utnyttja dem. Vi började i det projektet väldigt tidigt också fundera på broschén funktion och historia. Broschen ju en väldigt lång sådan.

Vad gäller projektet i Munchen ville vi akta oss för att det inte skulle se ut som en påsydd davidstjärna. En problematisk symbolik i sammanhanget. I ALLA projektet var det lika viktigt att det var det var en brosch som att det var ett smycke utifrån detta med broschéns signalfunktion

A: Var broschén viktig även i detta?

H: Anledningen till att vi bjöd in Daniela var att hennes brosch i ALLA projektet var väldigt interaktiv till skillnad från många andra. I detta projekt blev det väl mindre en brosch men tog sin utgångspunkt i broschén.

A: Du var inne på det här med enkelhet Daniela. Krävs denna enkelhet också för att uppnå en interaktion?

D: Vi har arbetat med ett enkelt och tydligt budskap och en enkel metod. Detta skapar också en intimitet. När vi väl invigt dem i projektet och de sätter sig så är det ganska mycket tystnad.

H: Det var ju inte så att de tog på sig den. Det gjorde Daniela. Som en ritual.

A: Hur mycket har ni pratat om det rituella?

H: Det har vi pratat om från första början. Vi ville göra en scenografi för att skapa en rituell inramning. Inramningen är väldigt viktig.

A: Folk som varit skeptiska riktar sin kritik gentemot kvaliteten i själva objektet/smycket. Det ni pratar om handlar om ett annat kvalitetsbegrepp, den i själva handlingen. Det var tydligt när man

såg er att det var viktigt att er sättning som skapade ett rum i stadsrummet. På vilket sätt var detta viktigt?

D: Det blev som en koreografi på platsen, men vi som var i det upplevde det kanske inte riktigt.

H: En viss koreografi uppfattade vi dock vad gäller de människor som rörde sig runtomkring. Kostymen gjorde dock att kunde uppfattas som religiösa. Den grå dräkten vi valt var mest för att smälta in i betongen, men vissa uppfattad det som en något religiöst. Vi funderade på kläder, om vi skulle ha samma kläder på oss. Det blev lätt att vi såg ut som försäljare.

Vi funderade också mycket kring färgsättningen på möbeln.

A: Vad kom ni fram till då?

D: vi ville ha det här lite blåckblå. Som inte var så hårt byråkratiskt utan också lite välkomnande.

H: men det är också p.g.a. att man fortfarande i många länder röstar med fingret. Då ofta med den här färgen.

A: Det har också blivit en symbol. Detta att visa upp fingret efter att man röstat. Som en protest mot de våldsamma krafter som vill förhindra demokratisering.

D: Utanför seminariet visade det sig att många ville behålla den blå färgen på händerna. Det tyckte det var lite fint.

H: Ritualen gick till så att först tvättade man handen med alcogel, sedan färgade man handen, sedan tvättade man av handen igen. Det var någon som undrade om alcogelen hade någon renande betydelse i en mer symbolisk mening. Så var det ju inte men det var ingen dum tanke ändå.

A: Det rituella uttrycket kan ju också ha en viss funktion at skapa tillit till er.

H: Det var en som hade någon form av skada så hon kunde inte använda sina händer . I första var det också en man som inte kunde röra händera. Så honom fick vi hjälpa.

A: har ni bilder på det?

H: Nej bara på platsen. Det stör lite att ta bilder och inte minst att lägga ut på instagram.

A: Hur menar du då?

H: Projektet handlar om det intima mötet människor emellan och inte om något som ska ut. Då blir det blir mer som ett utnyttjande. Nu gjorde vi ju det ändå i viss mån i Neuperlach...

A: Det var ju också något jag bett er om. I en diskussion jag hade med Knut Astrup Bull hävdade han att detta fortfarande är "The white box" eftersom ni representerar smyckekonsten och bär med er denna representationen ut i det publika. Detta är för mig ett teoretiserat förhållningssätt som bortser från den materiella aspekten samt det ni sagt om interaktion och handling. Om ni tar bilder och lägger blir det kanske i viss mån institutionaliserat i lite högre grad.

H: Hade vi vetat mer från början hade vi kanske inte gjort det utanför galerie Handwerk. Det blev som en helt annan grej.

A: men var inte det intressant som en jämförelse då?

H: där var de redan accepterade från början. De var redan insatta.

D: vi trodde att vi också skulle möta en kritisk blick från de redan insatta, men så var det inte alls.

H: Vi sa också att vi måste gå in i rollen. På allvar. Vi ville inte visa oss osäkra. Det var ju några studenter som gick ut och visade smycken på insidan av rockar. De var väldigt osäkra vilket påverkade projektet.

A: den typen av projekt har jag sett vid två tidigare tillfällen. Det är liksom det första man kommer på att göra. Det är intressant det du säger Daniela ang. den enkla handlingen. Jag skulle vilja återkomma till det. Jag skulle också vilja prata lite om hantverket i detta projekt. Hur ni gjort möblerna m.m. I detta projekt är ju människor delaktiga i den hantverkliga handlingen. Underlättar detta på något sätt kommunikationen om ni jämför med ALLA projektet?

H: Vi hade lite olika roller. Jag berättade lite om vad som skulle hända. Daniela skulle utföra. När de väl fått information kunde de sätta sig ner. En överrensommelse. Det är väldigt viktigt att det vet vad de ska delta i.

D: när de väl satt sig ner var det bättre att ine prata utan bara göra. Utanför galleriet var det på ett sätt enklare. Där var det bara att göra. Folk ställde upp utan att ens bli tillfrågade.

A: för mig var det väldigt viktigt att ni gjorde detta utanför seminariet som en förlängning av det.

H: det var också vad en annan person sa, att det är viktigt att man också får se en sådan förlängning av seminariet. Det var också någon som blev irriterad av att vi kallade det för smycken.

A: Varför skulle ni sluta kalla det smycken?

H: I många är det utställningar handlar det om objekt även om utställningarna kan vara interaktiva.

A: är det någon skillnad för er om man benämner det som ett smycke eller som smyckekonst? Det är viktigt att inom denna begrepps värld (smyckekonsten) utforskar gränser och förhållningssätt. Smycket är väl objektet och smyckekonsten ett förhållningssätt (teoretiskt/praktiskt)

H: I en förort till Munchen är smyckekonsten ingenting.

D: Vi har inte velat benämna det

A: Måste vi benämna konstarten?

D: ibland vill jag göra det ibland inte. När jag ser något som jag inte tycker det är bra och det benämns som något jag gör så känns det viktigt att göra det.

A: Handlingen att fästa lappen på någon relaterar väl ändå till smyckekonsten. Till skillnad från att lägga lappen i plånboken. Det är den handlingen och er identitet som placerar det i smyckekonsten.

H: När vi gjorde ALLA vill vi ändå ha det med. Det var ju utgångspunkten.

A: detta med intimitet finns ju med i handlingen och ritualen, men kanske också i handflatan. Handflatan är ju intressant både som en kroppslig plats för intimitet/smekande, men så har vi ju också handflatan som slår. Samma tnke går att applicera på smyckekonsten. Broschen som ett gränssnitt. (kropp/plagg – utåt. Public/intim) eller trädgården som ett mellanting mellan det intima och det publika.

H: Många jobbade med det intima i ALLA projektet. Inte så många me det publika. Då pratade vi mycket om smycket först sedan om intolerans m.m.

A: det är kongenialt att utgå från något okänt (smyckekonsten) för att sedan prata om xenofobi.

H: Det fanns många nivåer. Bara att vi kom från Stockholm till Kiruna, att vi hade en viss typ av kläder m.m. skapade en viss form av utanförskap.

A: Hade ni bestämt formen mycket då? Fick resenärer på tåget t.ex. bära smycket

H: Nej det blev inte så då. Däremot fotograferade vi smycken i Farsta centrum på människor efteråt. Endast en person tackade nej då. Det blev sedan en utställning.

A: Det finns ett perspektiv i detta som ofta utgår från ett teoretiskt håll. I seminariet gjorde jag ju en poäng av att vi bjudit in utövare och inte teoretiker. De ger riktlinjer och lyfter diskussioner... Hade ni kunnat uppnå detta utifrån endast ett samtal? Utan fysiskt material och utan den interaktiva handlingen?

H: Vi hade ju kunnat förklara projektet, men det är ändå något helt annat att delta i något med sin kropp. Det ger ett helt annat minne.

D: Jag gillar ju detta med kroppen. Det hade väl kunna göras utifrån någon form av kroppslig rörelse. Jag är nog mer för rörelse än ord.

H: Jag lär mig mer genom rörelse och kroppsligt deltagande. Det uppstår en helt annan läroprocess i det interaktiva och materiella.

D: Projektets urformning och delarna i det gjorde nog att folk runtomkring blev mer intresserade. Och kanske själva senare deltog. Vi skulle nog kunna skala bort ännu mer av information och se vad som händer då.

H: en annan sak som uppstod var också att det inte kostade någonting. Vi gav de en form av gåva, de gav oss en form av gåva. En replik på det vanliga kommersiella mötet i det offentliga rummet

H: en tanke med att informera är ändå att inte inbegripa någon som inte kan ställa upp på värderingsgrunderna. Det är viktigt för oss.

A: något annat ni tänker på?

D: detta utmanar ju också ens egna fördomar. Vi går inte fram till alla. Vi väljer ju ut. Vilka väljer vi där kan nog styras av våra fördomar.

H: Våra tankar på vem som ska delta kommer på skam. Den vi inte trott på blir den som deltar.

D: det är konstigt att det blir så uppenbart vilka fördomar man har när man ställs inför en sådan här situation. Man blir lite berörd av detta.

A: kommer ni fortsätta med liknande projekt?

H: vi hade tänkt att ta en längre paus. Det har tagit mycket tid av våra liv. Först, efter ALLA, hade vi inte tänkt fortsätta men när du frågade kändes det kul. Det är väldigt svårt att få ihop detta med egna konstnärskap och inte minst ekonomiskt.

A: det är inte ni som nödvändigtvis måste initiera projekten

H: en sak som känns tråkigt är att alla material i projektet inte är samlat. Vi har ju katalogen men det är inte så mycket text.

A: detta är ju något vi kan göra på t.ex. skolor där det bedrivs konstnärlig forskning och ev. på andra institutioner. Det är viktigt att vi tar det ansvaret på skolorna och andra institutioner. Det är också syftet med detta projekt. Att samla erfrenheter av projekt som erat.